

Onsdag i Stilla veckan: Judas förråder Jesus

”På den plats där vi befinner oss, i det att vi gör vårt arbete väl, tar hand om vår familj, tjänar våra vänner, där kan vi hjälpa till att göra många människor lyckliga.” Ord uttalade av biskop Javier Echevarría, prelat av Opus Dei, som sändes genom den amerikanska radiostationen EWTN.

2011-04-25

Onsdag i stilla veckan: Biskop Javier Echevarrías tal (på spanska).

Onsdagen i Stilla veckan påminns vi om den olyckliga historien om en som var Kristi apostel: Judas. Så här berättar aposteln Matteus i sitt evangelium: *Då gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade: 'Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er?' De räknade upp trettio silvermynt åt honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.*

Varför påminner Kyrkan om denna händelse? För att vi skall betänka att vi alla kan riskera att uppföra oss som Judas. För att vi må be Herren om att vi för vår del inte skall förråda Honom, inte fjärma oss från Honom, inte överge Honom. Inte bara på grund av de negativa konsekvenserna detta skulle kunna få för oss i våra personliga liv, som

redan det vore mycket, utan för att vi skulle kunna dra med oss andra i fördärvet, andra som behöver den hjälp som de får genom att följa vårt goda exempel, vår uppmuntran, vår vänskap.

På några platser i Amerika ser man på bilderna av den korsfäste Jesus ett djupt sår på Herrens vänstra kind. Man säger att detta är en återgivning av Judas kyss. Så stor är smärtan som våra synder förorsakar Jesus! Låt oss säga till Honom att vi önskar vara Honom trofasta, att vi inte vill sälja Honom – som Judas gjorde – för 30 silverpenningar, för en struntsumma, för det är det som alla våra synder är: övermod, avundsjuka, orenhet, hat, förtrytelse ... När en frestelse hotar att kasta oss till marken, låt oss då tänka på om det är värt att byta ut lyckan i att vara Guds barn – för det är det vi är – mot en flyktig förlustelse som är över med detsamma och som lämnar efter

sig den dåliga eftersmaken av att ha lidit ett nederlag och att ha varit trolös.

Vi måste tänka på att det vi gör är av betydelse för Kyrkan och hela mänskligheten. Är det inte fantastiskt att tänka att det som var och en av oss gör, är av betydelse för hela världen? På den plats där vi befinner oss, då vi gör vårt arbete väl, tar hand om vår familj, tjänar våra vänner, kan vi hjälpa så många människor att bli lyckliga. Som den helige Josemaría skriver, då vi uppfyller våra kristna plikter kommer vi att vara **som en sten som fallit i en sjö. Av ditt exempel och dina ord blir det som ringar på vattnet. Först en ring ... sedan ännu en ... och en till ...** Ända tills de når de avlägsnaste platser.

Vi skall be Herren om att inte mera förråda Honom, att genom Hans nåd jaga bort de frestelser som djävulen

vill lura oss att ge efter för. Vi måste säga nej till dem, fast och beslutsamt, nej till allt som skiljer oss från Gud. På så sätt kommer denna olyckliga historia med Judas inte att upprepas i våra egna liv.

Och om vi känner oss svaga, låt oss då ta hjälp av Botens heliga sakrament. Där väntar oss Herren, som fadern i liknelsen om den förlorade sonen, för att omfamna oss och erbjuda oss sin vänskap. Han går oss ständigt till mötes, även när vi har fallit djupt, mycket djupt. Låt oss inte tänka: Vad skall jag göra, jag som är en enda ömklighet? Guds barmhärtighet är större än alla våra tillkortakommanden! Vad ska jag göra om jag på grund av svaghet hela tiden faller? Guds allmakt är större, den hjälper oss att resa oss upp efter fallet!

Judas och Petrus synder var stora. Båda svek Mästaren: den ene genom

att förneka honom tre gånger. Men – vilken skillnad i reaktionen hos den ene och den andre. Åt båda gav Herren floder av barmhärtighet. Petrus ångrade sig, grät över sin synd, bad om förlåtelse och bekräftades av Kristus i tro och i kärlek, med tiden kom han att ge sitt liv för vår Herre. Judas däremot förlitade sig inte på Kristi barmhärtighet. Ända fram till det sista ögonblicket stod dörrarna till Guds förlåtelse öppna för honom men han ville inte träda in genom dem genom omvändelsen.

I sin första encyklika talar Johannes Paulus II om *Kristi rättighet att vara med var och en av oss i det viktigaste ögonblicket i själens liv som är det ögonblick då vi omvänder oss och ber om förlåtelse (Redemptor hominis, 20)*. Låt oss inte ta ifrån Gud Fader glädjen i att omfamna oss och hälsa oss välkomna! Låt oss inte bedröva

den Helige Ande som önskar återge
själarna det övernaturliga livet!

Låt oss be Jungfru Maria, de kristnas
hopp, att hon inte tillåter att vi blir
modfällda inför våra synder och fel,
som vi kanske gör gång på gång. Må
hon genom sin Son förmedla till oss
den nåd som omvändelsen skänker
oss, den verkningsfulla önskan att gå
i ödmjukhet och ånger till bikten,
som är den gudomliga
barmhärtighetens sakrament, och att
alltid börja om på nytt när detta är
nödvändigt.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/onsdag-i-stilla-veckan-judas-
forrader-jesus/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/onsdag-i-stilla-veckan-judas-forrader-jesus/) (2025-08-14)